

Αθήνα 01-02-2013.

Προς
το Διοικητικό Συμβούλιο του
Πανελληνίου Επιστημονικού
Συλλόγου Θεατρολόγων

Θέμα: Απάντηση σχετικά με την παραίτησή μου.

Αγαπητοί συνάδελφοι,

Κατ' αρχήν θα ήθελα να σας ευχαριστήσω για την απάντησή σας καθώς και για το επίπεδο και το ύψος της. Θεωρώ όμως πως χαρακτηρισμοί όπως "απαράδεκτος" για την στάση μου απέναντί σας θα μπορούσαν να λείπουν καθώς οι προσωπικοί λόγοι που επικαλέστηκα ήταν –κατά την δική μου άποψη- αρκετά σοβαροί και θα έπρεπε να γίνει σεβαστό ότι δεν θα ήθελα να συζητήσω περαιτέρω επ' αυτών παρά μόνο σε προσωπικό επίπεδο και όταν το επιθυμήσω εγώ. Οι προσωπικοί λόγοι όταν γίνονται αντικείμενο συζήτησης σε μια συνεδρίαση Διοικητικού Συμβουλίου παύουν να είναι προσωπικοί.

Όσον αφορά στην δυνατότητα μελέτης των πρακτικών, θα σας ευχαριστήσω θερμά γι' αυτήν, όμως δεν θα κάνω χρήση αυτής της δυνατότητας τουλάχιστον άμεσα καθώς σας έχω πλήρη εμπιστοσύνη όσον αφορά στις τυπικές διαδικασίες. Επίσης θα ήθελα να σας διαβεβαιώσω ότι παρά την αποχώρησή μου από το Διοικητικό Συμβούλιο θεωρώ ότι η αλληλεγγύη μου προς τους συναδέλφους θεατρολόγους και προς τα μέλη του συλλόγου ειδικότερα ήταν και θα παραμείνει δεδομένη. Για τον λόγο αυτό και δήλωσα ότι θα παραμείνω μέλος της Επιτροπής Παιδείας, αφού άλλωστε διατελώ μέλος της από συστάσεώς της, δείχνοντας με τον τρόπο αυτό την σταθερή επιθυμία μου να προσφέρω έργο στον σύλλογο αυτό, και ειδικότερα όσον αφορά στις εργασιακές σχέσεις των θεατρολόγων στην εκπαίδευση. Παρ' όλα αυτά, θα ήταν –νομίζω- μεγάλο ατόπημα στην παρούσα πολιτική συγκυρία όπου το ζητούμενο είναι, όπως πολύ σωστά επισημάνετε κι εσείς, η αλληλεγγύη οι θεατρολόγοι να ασχολούνται με τα των θεατρολόγων, όπως και οι εικαστικοί με τα των εικαστικών, οι φιλόλογοι με τα των φιλολόγων ή οι μετανάστες με τα των μεταναστών κ.ο.κ. Και πολύ φοβούμαι ότι είμαστε πολύ πίσω από τις εξελίξεις. Η απαρίθμηση των αντιρατσιστικών δράσεων του Π.Ε.ΣΥ.Θ. π.χ. είναι όντως πλούσια αλλά φρονώ ότι ήρθε με καθυστέρηση μιάς δεκαετίας καθώς ο σύλλογος μέχρι πρότινος δεν είχε κανένα κοινωνικό στίγμα παρ' όλο που οι εξελίξεις ήταν καταγιγιστικές. Και γι' αυτό το φαινόμενο είμαι πρόθυμος να δεχτώ την ευθύνη που αναλογεί και σε εμένα προσωπικά.

Οι μετανάστες και οι πρόσφυγες δεν είναι ένα νέο φαινόμενο που πρέπει –αποκλειστικά- να αναλύσουμε θεωρητικά ή και να κάνουμε τέχνη με αφορμή αυτούς, αλλά θα πρέπει έμπρακτα να τους υποστηρίξουμε απέναντι σε ένα σύστημα καπιταλιστικής βαρβαρότητας που αφού τους απομύζησε για μια υποτιθέμενη ανάπτυξη δεν τους χρειάζεται πια και που για τον λόγο αυτό είτε τους διώχνει βίαια χαρακτηρίζοντάς τους λαθραίους με τον κατ' ευφημισμόν "Ξένιο Δία" είτε τους παραδίδει για εν ψυχρώ εκτέλεση από ανθρωποειδή με τα αποία σαφώς και δεν θα διανοούμουν να συγκρίνω κανέναν από εσάς, αλλά κάποια στιγμή, και πριν να είναι αργά, για εμένα είναι δεδομένο ότι θα πρέπει να αναπτύξουμε πιο έντονη αντιρατσιστική δράση. Και για να είμαι πιο σαφής, από τις πιο συγκινητικές στιγμές στην συναυλία όπου παρευρέθηκα ήταν η ενός λεπτού σιγή για τον άτυχο ποδηλάτη Σαχτζάτ Λουκμάν. Δεν θεωρώ ότι θα είναι βέβαια το τελευταίο θύμα, αύριο θα είναι ένας άλλος μετανάστης, μεθαύριο θα είναι ένας κομμουνιστής ή αντιεξουστής, έπειτα ένας ανάπηρος ή άνθρωπος με διαφορετικό σεξουαλικό προσανατολισμό ή άθεος κλπ. Αύριο-μεθαύριο θα είμαστε ίσως κι εμείς ως θεατρολόγοι για πολλούς λόγους, όπως και η δράση μας στα σχολεία ή αλλού ή η ενασχόλησή μας με το θέατρο ή η ανάλυση που

επιχειρούμε της κοινωνικής πραγματικότητας. Όμως δεν θα πρέπει να περιμένουμε να συμβεί και σε κάποιον “δικό μας” για να αντιδράσουμε, τουλάχιστον κατά τη δική μου άποψη, και η αντίδραση της ανακοίνωσης μιάς θέσης, όπως έγινε π.χ. στην περίπτωση των έκτροπων του *Corpus Christi* δείχνει μειωμένα αντανakλαστικά, όταν εκεί έγιναν τόσο φρικώδη πράγματα που αφορούσαν στην καλλιτεχνική ελευθερία στο θέατρο και ως εκ τούτου θα έπρεπε να θεωρήσουμε ότι μας αφορούσαν άμεσα και προσωπικά, ανεξάρτητα από την καλλιτεχνική αξία της παράστασης βέβαια.

Θα ήθελα, σας παρακαλώ, να μην εκλάβετε το παρόν σχόλιο ως ψόγο και σε καμία περίπτωση να μην θεωρήσετε ότι σας κατηγορώ ως ρατσιστές, αναλογιστείτε όμως το μέγεθος της φασιστικής απειλής –που επιμένω να μην την βάζω εντός εισαγωγικών- και πόσο άμεσα μας αφορά και συμπεράνετε μόνοι σας αν και κατά πόσο θα πρέπει να οργανωθούμε σε μια πιο έντονη δράση, και όχι πια –μόνο- θεωρία. Θεωρώ λοιπόν ότι ο σύλλογός μας θα έπρεπε να είχε με πιο ενεργό τρόπο εμπλακεί στον αντιφασιστικό αγώνα, χωρίς βέβαια να πιστεύω ότι έχουν χαθεί τα πάντα. Ακόμα και τώρα, για να διατυπώσω και μία πρόταση συμβάλλοντας γόνιμα στον διάλογο, θα μπορούσαμε να οργανώσουμε στον χώρο που διαθέτουμε και που βρίσκεται σε μια συνοικία με πολλούς μετανάστες αλλά και παιδιά ρομά ένα θεατρικό εργαστήριο με σταθερές εβδομαδιαίες συναντήσεις γι’αυτά τα παιδιά, αν προέκυπτε μια ομάδα να στηρίξει την υλοποίηση μιάς τέτοιας πρότασης. Και επειδή –θυμίζω- μίλησα στην επιστολή της παραίτησής μου για πολιτικούς λόγους με αποκορύφωμα το τελευταίο θέμα που προέκυψε με την αντιφασιστική ημέρα, θα ήθελα να επισημάνω πως όταν κανείς αναφέρεται σε αποκορύφωμα φυσικά και εννοεί μια ολόκληρη δέσμη φαινομένων και γεγονότων που συνθέτει μια πολιτική κατάσταση. Γιατί πέρα από τις ομάδες των ένστολων ή μη φασιστών, δεν είναι φασιστικό όλο αυτό που βιώνουμε ως κυβερνητική πολιτική και ως μιντιακή προπαγάνδα υπέρ της πολιτικής αυτής, η οποία παρουσιάζεται ως μονόδρομος; Δεν είναι φασισμός ότι οι περισσότεροι από εμάς το καλοκαίρι θα είμαστε άνεργοι και ότι τα αστικά Μ.Μ.Ε. θα μας δείχνουν με το δάχτυλο τους εργαζόμενους συναδέλφους μας ως υπαίτιους της δικής μας ανεργίας, υπηρετώντας ένα ολόκληρο σύστημα που φυσικά και είναι προς το συμφέρον του να μην αναπτύξουμε καμία στάση και δράση αλληλεγγύης ούτε καν μεταξύ μας; Νομίζω λοιπόν ότι αυτό το έχουμε αγγίξει ελάχιστα και μόνο όσον αφορά στα στενά όρια του κλάδου μας. Θα μπορούσαμε λοιπόν να κάνουμε και κάτι άλλο: δημιουργική απασχόληση παιδιών ανέργων γονέων (που υπάρχουν και πολλοί άνεργοι συνάδελφοι αλλά δεν χρειάζεται να περιοριστούμε σε αυτούς), αλλά όχι δήθεν φιλανθρωπικά, όχι χωρίς να δηλώνουμε το “γιατί” το κάνουμε και ποιός θα έπρεπε να είναι ο ρόλος της πολιτείας απέναντι σε αυτά τα παιδιά αλλά και στους γονείς τους, που η ανεργία τους δεν είναι χτύπημα της μοίρας ή αποτέλεσμα αεργίας, αλλά πραγματικά οφείλεται σε πολιτικές επιλογές που τους καταδίκασαν σε αυτή την κατάσταση. Θα μπορούσαν τέτοιες δράσεις να συνδυαστούν και με οργάνωση κοινωνικής ή συλλογικής κουζίνας, αν βρεθούν άτομα να την υποστηρίξουν με όποιο τρόπο μπορεί ο καθένας..

Σε κάθε περίπτωση, κι επειδή θεωρώ ότι δεν θα είχε νόημα να αντ-απαντήσω τουλάχιστον γραπτώς σημείο προς σημείο στην απάντησή σας στην αρχική επιστολή μου, θα ήθελα να καταλήξω κλείνοντας πως με ικανοποιεί πλήρως η απόφασή σας να συζητήσουμε επ’ αυτών των θεμάτων στην επικείμενη τακτική γενική συνέλευση του συλλόγου μας, που πιστεύω ότι με την καλή και πάνω απ’ όλα συναδελφική διάθεση όλων μας και με την κοινωνική ευαισθησία που μας χαρακτηρίζει θα οδηγήσει σε μια ζύμωση και σύνθεση ιδεών προς το συμφέρον του κλάδου μας αλλά και της κοινωνίας εν γένει. Θεωρώ δε βέβαιο πως, δεδομένων και των προσωπικών λόγων που επικαλέστηκα και που κρίνω ότι δεν θα μου επέτρεπαν να προσφέρω στο Δ.Σ. όπως θα ήθελα έστω και από τη θέση του μέλους, η προσφορά της αντικαταστάτριάς μου Εύης Γιαννοπούλου θα είναι εξαιρετης σημασίας.

Με εκτίμηση,
Πετρίτης Σπύρος,
Μέλος ΠΕΣΥΘ (αρ. μητρώου 360).